

Protokół
XVIII posiedzenia plenarnego Rady Głównej Nauki i Szkolnictwa Wyższego
w dniu 10 grudnia 2015 roku

I. Otwarcie posiedzenia

Przewodniczący RG prof. J. Woźnicki otwierając obrady, przywitał Sekretarza Stanu w Ministerstwie Nauki i Szkolnictwa Wyższego – prof. A. Bobko, Przewodniczącego Rady Programowej CNK – prof. Ł. A. Turskiego, dyrektora Centrum Nauki Kopernik – R. Firmhofera, zaproszonych gości oraz członków Rady Głównej.

Prof. J. Woźnicki podkreślił, że dzięki uprzejmości władz Centrum Nauki Kopernik, posiedzenie Rady odbywa się w siedzibie tej znamienitej instytucji.

Następnie głos zabrał dyrektor R. Firmhofer, który przypomniał historię Centrum i idee towarzyszące jego powstaniu. Podkreślił, że misją Centrum jest budowanie kapitału naukowego i społecznego, angażowanie społeczeństwa w różne formy aktywności i uzupełnienie edukacji formalnej. Pokreślił, że popularność i zainteresowanie Centrum jest imponujące w ciągu pięciu lat jego istnienia odwiedziło go już 5 milionów osób. Dodał, że nawiązanie współpracy CNK z Radą Główną jest bardzo cenną inicjatywą, bo obu instytucjom zależy na budowaniu wysokiej jakości przestrzeni edukacyjnej.

Następnie głos zabrał Sekretarz Stanu w MNiSW - prof. A. Bobko, który podziękował za zaproszenie do udziału w posiedzeniu Rady. Poinformował, że plany i zamierzenie MNiSW będą przedstawione w styczniu 2016 roku i będą odpowiedzią na oczekiwania środowiska akademickiego. Wszystkie propozycje zmian będą poprzedzone dialogiem ze środowiskiem. Dodał, że jedną z pilniejszych spraw jest uproszczenie procesu oceny jakości kształcenia. Dla opracowania propozycji w tym zakresie planowane jest powołanie zespołu. zaproponował, aby zespół ten ukonstytuował się przy Radzie Głównej. Prof. A. Bobko podkreślił, że kwestia oceny jakości kształcenia jest bardzo istotna, intencją zmian nie jest odwrócenie się od jakości kształcenia, jednak determinacja w ocenie jakości nie może przekładać się na nadmierną biurokrację. Poprosił Radę o współpracę. Pokreślił, że z dużą uwagą będzie śledzić debatę, bo wspólną troską jest tworzenie przestrzeni edukacyjnej wysokiej jakości na każdym jej szczeblu.

II. Przyjęcie porządku obrad

Przewodniczący Rady przedstawił porządek obrad, który został jednomyślnie przyjęty.

III. Debata - zmiany w oświacie przez pryzmat ich wpływu na szkolnictwo wyższe.

Prof. J. Woźnicki przypomniał, że jest to już druga debata na ten temat. Następnie głos oddał prof. Hannie Gulińskiej, która przedstawiła prezentację pt: „Kształcenie nauczycieli oraz związana z tym kwestia karier naukowych osób, zajmujących się dydaktyką poszczególnych przedmiotów”.

Następnie prof. Ł. A. Turski - Przewodniczący Rady Programowej CNK, wygłosił referat „Edukacja Na Rozdrożu” (obie prezentacje stanowią załączniki do protokołu).

Po prezentacjach Przewodniczący Rady otworzył debatę. W dyskusji głos zabrali:

Prof. M. Federowicz:

Z wielkim zainteresowaniem wysłuchałem obu referatów. Zgadzam się z diagnozą pokazującą, że szkoła jest oparta na starym paradygmacie, który dziś nie przystaje do potrzeb. Trzeba podkreślić, że problemy związane z powszechną oświatą nie są czymś wyjątkowym we współczesnym świecie, a Polska nie jest odosobniona w ich odczuwaniu.

Rzeczywiście jest tak, że sytuacja szkolna w sposób niezamierzony, a nawet niechciany, wyznacza uczniom raczej bierną rolę słuchacza i odtwórcy, który bardziej ma podążać za czymś takim rozumowania, niż sam podejmować własną aktywność intelektualną. To jest podstawowy problem szkolnictwa zorganizowanego dziesiątki lat temu trochę na wzór wielkiej maszyny biurokratycznej, która miała „oświecać” niepiśmiennych ludzi. Ta założycielska cecha masowego szkolnictwa jest trudna do przewyciężenia, mimo licznych prób podejmowanych praktycznie we wszystkich krajach świata.

Dziś wiemy, że najważniejszym czynnikiem kształcenia jest zaangażowanie się i aktywność ucznia podczas zajęć edukacyjnych. Wymaga to także aktywnej postawy nauczyciela i mądrego przywództwa dyrektora szkoły. Pożądana zmiana roli nauczyciela z „podającego wiedzę” na przewodnika w podmiotowych działaniach ucznia jest powszechnie formułowanym postulatem. Jak dotąd, potrafimy osiągnąć taki stan w sytuacjach wyjątkowych, kosztem zaangażowania znacznych środków i w stosunkowo ograniczonej skali. Nie potrafimy – i nie jest to polska specyfika – rozszerzyć jednostkowych pozytywnych doświadczeń na całość lub choćby znaczącą część powszechnego szkolnictwa. Uczniowie w typowej szkole, przyuczani do biernej postawy odbiorcy, swoją aktywność, ekspresję i pomysłowość chętniej ujawniają poza szkołą niż w szkole.

Tak jak zostało to wcześniej zauważone, potrzebne są badania nad licznymi uwarunkowaniami procesu uczenia się. Nie jest wcale oczywiste, jakie czynniki przynoszą trwałe efekty w aktywizowaniu edukacyjnym postaw uczniowskich (dotyczy to także ludzi dorosłych). Tego rodzaju badań jest w Polsce stosunkowo mało i w zbyt małej skali łączą one badania podstawowe z badaniami wdrożeniowymi. W efekcie bardzo liczne szkolenia i warsztaty dla nauczycieli, także te współfinansowane ze środków unijnych, na ogół nie powodują istotnych zmian w sposobie pracy nauczycieli z uczniami i w tym sensie są mało efektywne. Prace Instytutu Badań Edukacyjnych, w tym oparte na systematycznych obserwacjach lekcji, pokazują silną i mocno utrwaloną dominację tzw. „metod podawczych” pracy nauczyciela, małą aktywność uczniów, silną obecność działań rutynowych, wielokrotnie powtarzających podobne do siebie działania.

Przewyciężenie przedstawionego wyżej problemu wymaga adekwatnego zaangażowania zaplecza intelektualnego. Przypuszczalnie przełamania dawnego paradygmatu masowego szkolnictwa nie dokona samo szkolnictwo. Ponadto nowe pokolenia uczniów wrażliwe na znacząco zmieniającym się środowisku, nasyconym m.in. nowymi mediami, co wywołuje istotne zmiany w sposobach aktywności, motywacjach, a nawet emocjonalności młodych ludzi. Wymaga to wieloaspektowych badań edukacyjnych.

W wyniku kilkuletnich doświadczeń badawczych IBE proponuje – obok przedstawionego już w jednym z referatów uregulowania ścieżek karier naukowców zajmujących się dydaktyką – dwa rozwiązania instytucjonalne zapewniające rozwój trwałego zaplecza intelektualnego dla rozwiązywania problemów powszechnej oświaty.

Po pierwsze, uruchomienie ścieżek grantowych w Narodowym Centrum Nauki, adekwatnych dla badań podstawowych związanych z rozwojem edukacji, w tym badań interdyscyplinarnych, oraz analogicznie, uruchomienie ścieżek grantowych w Narodowym Centrum Badań i Rozwoju na badania wdrożeniowe w edukacji. Obecnie badania edukacyjne nie znajdują adekwatnych sposobów finansowania w żadnej z tych instytucji. Uruchomienie takich linii finansowania badań umożliwiłoby tworzenie się interdyscyplinarnych zespołów badawczych i budowanie na uczelniach i w ośrodkach badawczych zaplecza intelektualnego dla systematycznego rozwijania powszechnej oświaty.

Po drugie, przywrócenie tzw. „szkół ćwiczeń”, rozwiązania zapoczątkowanego w Drugiej Rzeczypospolitej, jako instytucjonalnego zwornika szkolnictwa wyższego i powszechnej oświaty. Współczesne szkoły ćwiczeń, oprócz zwykłych funkcji szkoły, powinny spełniać trzy role: być miejscem odbywania praktyk nauczycielskich studentów przygotowujących się do zawodu nauczyciela, być terenem badań empirycznych sprawdzających skuteczność nowych sposobów kształcenia, stanowić centra upowszechniania dobrych praktyk wśród czynnych nauczycieli z innych szkół. Szkoły ćwiczeń z założenia mają ściśle współpracować z jedną lub kilkoma uczelniami kształcącymi przyszłych nauczycieli, a także wspólnie z nimi uczestniczyć w poszerzaniu umiejętności czynnych nauczycieli.

Dr inż. J. Szczerba:

Poparł propozycje i postulaty swoich przedmówców. Podkreślił, że edukacja powinna być jedna; stwierdził, że dzielenie edukacji, dzielenie przedmiotów to główne problemy edukacji. Przepelnienie szkół gimnazjalnych i ponadgimnazjalnych, ograniczone środki finansowe obniżają jakość kształcenia. Zaapelował o większą współpracę uczelni ze szkołami - uczniowie powinni korzystać z pracowni i laboratoriów w jednostkach naukowych.

Prof. P. Lampe:

Z uwaga wysłuchałem obu wystąpień. W całości zgadzam się z tezami zawartymi w referacie prof. Łukasza Turskiego. Natomiast mam uwagi do referatu prof. Hanny Gulińskiej. Uważam, że w każdym zawodzie niezbędne jest minimum talentu i pasja. Dobry matematyk po kursie dydaktycznym dobrze będzie sobie radził z uczniem i nauczaniem przedmiotu. Najlepszy dydaktyk nie rozumiejący matematyki, której przyszło mu uczyć będzie złym nauczycielem. Kolejny problem dotyczący pierwszych lat szkoły podstawowej, w której duża część dzieci uczy się nudzić, bo składanie literek mają dawno za sobą, a programu nie wolno indywidualizować. Natomiast można dobierać tak uczniów, aby tworzyć klasy z bardziej zdolnych i mniej zdolnych, tak aby nie gubić i nie oglupiać talentów.

Prof. A. Eliaz:

Zgodził się z prof. A. Turskim, że świat nowoczesnych technologii wymaga zmiany roli szkoły i nowych metod dydaktyki. Profesor stwierdził, że zdobywanie wiedzy realizowane jest w dużym stopniu poza szkołą (internet, multimedia itp.), stąd zadaniem szkoły na wszystkich jej szczeblach powinno być wzbudzenie motywacji do nauki, do stawiania pytań i kształtowanie umiejętności

rozwiązywania problemów w kooperacji z innymi. Dodał, że rola Centrum Nauki Kopernik w tym zakresie jest nie do przecenienia.

Prof. E. Jezierski:

Ilość wiedzy którą nauczyciele chcą i powinni przekazać uczniom narasta niemal wykładniczo w kolejnych latach. Także możliwości techniczne przekazu wzrastają w podobny sposób. Na szczęście, nie da się tej wiedzy umieścić w chipie i przekazać bezpośrednio do mózgu ucznia. To nauczyciel musi umiejętnie porcjować transfer wiedzy oraz kształtować umiejętności ucznia. I zapewne współczesny nauczyciel jest w stanie zrobić to sprawniej niż poprzednio, jednakże pod warunkiem że jest rzeczywiście dobrym nauczycielem. Stąd też tak ważne znaczenie ma jakość nauczyciela.

W mojej edukacji brało udział kilkudziesięciu nauczycieli na poszczególnych etapach kształcenia. A spośród nich zapamiętałem około 10, o których mogę powiedzieć, że pozwoliły mi zrozumieć otaczający świat i ukształtowały moją osobowość. Wśród nich byli nauczyciele fizyki i chemii w mojej szkole średniej. To oni byli zawsze gotowi dyskutować każdy sformułowany problem, to oni udostępniali pracownie laboratoryjne by po lekcjach robić własne eksperymenty. To oni nauczyli mnie właściwego stosunku do podopiecznych. Tym samym odpłacam teraz naszym studentom, a zwłaszcza członkom koła naukowego. Nasze laboratoria są otwarte dla zainteresowanych studentów do późnych godzin wieczornych, a także w weekendy. I takie podejście przynosi znakomite rezultaty. Kluczową rolę w procesie edukacji odgrywa nauczyciel, toteż wybór kandydatów do tego zawodu i ich kształcenie jest niezmiernie ważne. Pamiętamy, że jeszcze niedawno obserwowaliśmy negatywną selekcję do tego zawodu. I ma to przełożenie na szereg lat, a ujemne efekty takiego wyboru zanikają ze stałą czasową rzędu jednego pokolenia, czyli bardzo wolno. Obecnie problemem jest także doksztalcanie nauczycieli na studiach podyplomowych, jakość tego kształcenia budzi w wielu przypadkach uzasadniony niepokój. Komisja Kształcenia Rady Głównej Nauki i Szkolnictwa Wyższego spotyka się często z nieprawidłowościami w organizacji tych studiów podyplomowych i podejmuje stosowne kroki zmierzające do korekty tego procesu.

Prof. J. Szmidt:

Stwierdził, że w szkołach wprowadza się już nowoczesne metody nauczania (formułowanie problemów, poszukiwanie narzędzi ich rozwiązania), ale konieczne jest stworzenie ekosystemu kształcenia. Współpraca nauczycieli na każdym etapie edukacji jest niezbędna, a rolą szkoły jest stworzenie optymalnych warunków dla kształcenia nie tylko wybitnej młodzieży ale każdej młodzieży; wymaga to stosowania różnych kryteriów.

Profesor nawiązał do podniesionego podczas dyskusji problemu kariery i stwierdził, że często myli się karierę naukową z karierą zawodową. Wybitny dydaktyk nie musi być wybitnym naukowcem i odwrotnie. Dodał, że problemy te poruszane są na posiedzeniach KRASP. Stwierdził, że do dyskusji należy włączyć nauczycieli szkół średnich i nauczycieli akademickich.

Prof. A. Kraśniewski:

W pełni podzielam przedstawione przez prof. Hannę Gulińską tezy, wynikające z analizy problemów związanych z uzyskiwaniem stopni naukowych i realizowaniem karier naukowych przez osoby zajmujące się dydaktyką przedmiotów ścisłych i przyrodniczych: fizyki, chemii, biologii itp. Wydaje mi się, że analogiczne problemy występują także w odniesieniu do przedmiotów

mieszczących się w innych obszarach kształcenia; co więcej, uważam, że występują one także w odniesieniu do całych obszarów kształcenia czy – jak kto woli - całych dziedzin nauki.

Jako przykład mogę podać osobiste doświadczenia związane ze sprawowaniem opieki nad doktorantem, który podjął ambitne badania w zakresie możliwości wspomagania odpowiednimi narzędziami informatycznymi procesu kształcenia inżynierów (dziedzina nauk technicznych), opartego na wykonywaniu projektów (project-based learning), realizowanego w trybie zdalnym (e-learning) lub komplementarnym (blended learning). Efektem tych badań było m.in. opracowanie i zweryfikowanie skuteczności nowej metody kształcenia (zastosowanej przez autora w Ośrodku Kształcenia na Odległość PW) oraz opracowanie koncepcji i wykonanie odpowiedniego oprogramowania (w postaci systemu ekspertowego) wspierającego nauczycieli akademickich prowadzących zajęcia z wykorzystaniem tej metody. Wyniki tych prac, przedstawione wcześniej w formie licznych wystąpień konferencyjnych i publikacji, zostały zebrane w rozprawie doktorskiej mającej wszelkie znamiona oryginalności i twórczego wkładu w rozwój wiedzy (postawienie i rozwiązanie zupełnie nowego problemu badawczego o istotnym znaczeniu praktycznym).

Zarówno doktorant, który musiał włożyć ponadprzeciętny wysiłek, zgłębiając zagadnienia mieszczące się w obrębie różnych dziedzin nauki, jak i promotor (w mojej osobie) zdawaliśmy sobie sprawę z tego, że przedłożona rozprawa – zakwalifikowana ostatecznie jako praca w dyscyplinie „informatyka” – nie wnosi wiele nowego do rozwoju wiedzy w tej konkretnej dyscyplinie; jej wartość tkwi bowiem w twórczym powiązaniu i rozwinięciu dorobku różnych dyscyplin. W niezbyt komfortowej sytuacji znaleźli się też recenzenci rozprawy, członkowie komisji powołanej do przeprowadzenia przewodu oraz członkowie Rady Wydziału Elektroniki i Technik Informatycznych PW, którzy mieli zadecydować o nadaniu stopnia doktora w dyscyplinie „informatyka”. Na szczęście - dla doktoranta i dla mnie - wykazali oni dużą „elastyczność” w ocenie osiągnięć doktoranta i decyzja o nadaniu stopnia doktora została podjęta niemal jednomyślnie. Pewien niesmak jednak pozostał ...

Mamy w tym przypadku do czynienia z problemem systemowym. „Poszatkowanie” nauki na względnie wąskie dyscypliny i wymaganie nadania stopnia w konkretnej dyscyplinie stanowi istotną barierę zniechęcającą do podejmowania przez młodych naukowców prac o charakterze interdyscyplinarnym. Rozwiązania prawne teoretycznie ułatwiające prowadzenie takich prac, np. „instytucja” drugiego promotora reprezentującego inną dyscyplinę, niewiele wnoszą; stopień naukowy musi być bowiem nadany w konkretnej dyscyplinie, zgodnie z przyjętymi dla niej standardami. Potrzebna jest zatem głębsza refleksja i wypracowanie przez środowisko akademickie propozycji rozwiązań systemowych wspierających kluczowe dla rozwoju gospodarki i społeczeństwa badania interdyscyplinarne, a nie - tak jak to ma miejsce obecnie – zniechęcających do podjęcia tego typu badań.

Dr A. Kiebała:

Stwierdził, że w przypadku doktoratów lub habilitacji interdyscyplinarnych wiele zależy od Rad uprawnionych jednostek. Obserwuje się jednak dużą ostrożność z ich strony ze względu na niebezpieczeństwo przekroczenia swoich uprawnień, które nadawane są w konkretnej dyscyplinie.

W nawiązaniu do problematyki kariery stwierdził, że potrzebne są alternatywne ścieżki kariery dydaktycznej.

Dr inż. M. Kisilowski:

W obecnym systemie kształcenia w Polsce braku korelacji pomiędzy kształceniem w ramach poziomów od 1 do 4 krajowych ram kwalifikacji, a kształceniem na poziomach od 6 do 8, a preferowane wąskie dziedziny kształcenia utrudniają procesy uczenia się przez całe życie i znalezienie odpowiedniego miejsca pracy.

Kształcenie na poziomie szkół wyższych jest finalnym etapem kształcenia i nie jest w stanie usunąć zaniedbań i mankamentów poprzednich etapów. Umiejętności pracy w zespole, zarządzania czasem i projektem, prezentacji i dyskusji wyników i przemyśleń – na brak których zwracają uwagę pracodawcy – trzeba uczyć dzieci od etapu nauczania wczesnoszkolnego. Na poziomie szkoły wyższej, poprzez prace projektowe i naukę w małych grupach ćwiczeniowych, laboratoryjnych i projektowych, te umiejętności można i należy udoskonalać. Niestety obecny system kształcenia od szkoły podstawowej do doktoratu jest afirmacją indywidualizmu i „testomanii”. Oszczędności w procesie kształcenia, objawiające się zastępowaniem zajęć ćwiczeniowych, warsztatowych, projektowych, laboratoryjnych wykładami dla dziesiątków studentów i biurokratyczne preferencje dla pisemnych – testowych metod sprawdzania wiedzy oraz negatywne traktowanie przez PKA formy ustnej opartej na dialogu nauczyciela akademickiego ze studentem, powodują zanik relacji mistrz – uczeń, podstawowej relacji – źródła tożsamości kształcenia akademickiego.

System awansu zawodowego nauczycieli akademickich musi silnie dowartościować dydaktykę, która obecnie traktowana jest jako zło konieczne i niechciany dodatek do grantów i publikacji. W ramach ścieżek kariery akademickiej powinna występować ścieżka dydaktyczna, realizowana przez nauczycieli akademickich uzyskujących wsparcie rozwoju wiedzy i umiejętności poprzez umożliwienie im prowadzenia badań naukowych powiązanych z prowadzonymi przedmiotami, finansowanych z dotacji, a nie z systemu finansowania grantowego.

Podstawowe standardy kształcenia muszą być ustalone i jednolite dla wszystkich podmiotów systemu kształcenia i na państwie spoczywa odpowiedzialność za ich właściwą realizację. W szkołach wyższych wszystkich przedmiotów powinni nauczać nauczyciele akademicy o zweryfikowanych kwalifikacjach. Wybitni praktycy mogą prowadzić elementy zajęć dydaktycznych w ramach przedmiotu prowadzonego przez nauczyciela akademickiego posiadającego przygotowanie dydaktyczne.

Koniecznym jest tworzenie warunków do kształcenia się na poziomie wyższym młodzieży wiejskiej i z małych ośrodków blisko ich miejsca zamieszkania w uczelniach publicznych.

Szkoły wyższe, w szczególności kształcące na pierwszym poziomie kształcenia, powinny być lokowane w centrach subregionalnych i silnie wspierane przez państwo. Szkoły te są doskonale przygotowane również do kształcenia na piątym poziomie krajowych ram kwalifikacji i takie formy kształcenia winny być w nich prowadzone i wspierane przez państwo, w szczególności w ramach koncepcji uczenia się przez całe życie.

Prof. M. Sekułowicz:

Pani profesor podkreśliła, że warto zadać sobie pytanie, kogo chcemy uczyć edukatora, dydaktyka czy pedagoga. Stwierdziła, że powinniśmy kształcić refleksyjnego przewodnika, który będzie autorytetem dla ucznia.

Prof. Z. Marciniak:

Podziękował za prezentację, które są panoramą współczesnych problemów oświatowych. Dodał, że wyzwania przed jakimi stoi edukacja to właściwe sformułowanie celów i modyfikacja metod dydaktycznych.

Profesor nawiązał do wystąpień dotyczących kariery dydaktycznej, kariera naukowej versus badania edukacyjne.

Stwierdził, że warto rozważyć modyfikację podziału nauki na dyscypliny.

Poinformował, że w najbliższym czasie problematyka ta będzie przedmiotem obrad KRUP.

Prof. J. Woźnicki podziękował za udział w dyskusji i oddał głos Sekretarzowi Stanu w MNiSW.

Prof. A. Bobko podziękował za bardzo inspirującą dyskusję. Nawiązał do wypowiedzi prof. Ł. A. Turskiego, który podkreślił, że bez wykształcenia nie ma wolności. Profesor A. Bobko wyraził przekonanie, że nie można dopuścić do tego, aby twórcze myślenie świata akademickiego zdominowane było przez nadmierną biurokrację. Nadmierne poszatkovanie na dyscypliny naukowe przeszkadza. Należy rozważyć wprowadzenie zmian, które uelastycznią procesy. Profesor podkreślił, że jest otwarty na współpracę w zakresie poszerzenia swobody akademickiej i liczy na współpracę z Radą.

IV. Komunikaty

Prof. J. Woźnicki poinformował o najważniejszych wydarzeniach (treść komunikatów stanowi załącznik do protokołu).

Dr A. Kiebała poinformował, że odbyło się pierwsze posiedzenie zespołu do spraw systemu finansowania studiów i pomocy materialnej w szkołach wyższych.

Zespół podejmie następujące prace:

analiza rozwiązań funkcjonujących w innych państwach

badania na danych rzeczywistych - jak wygląda obecne finansowanie i jakie skutki wywołają zmiany.

Podkreślił, że niezbędna będzie współpraca zespołu z zespołem prof. J. Szambelańczyka.

V. Sprawa powołania zespołu roboczego do spraw odbiurokratyzowania procesu kształcenia i oceny jego jakości

Prof. J. Woźnicki podkreślił, że Minister Nauki i Szkolnictwa Wyższego – Premier J. Gowin przywiązują dużą wagę do pracy tego zespołu i zależy mu na szybkim działaniu.

Przewodniczący Rady zaproponował, aby zespół rozpoczął prace już w grudniu, a uchwała powołująca zespół podjęta będzie na styczniowym posiedzeniu Rady.

Prof. Z. Marciniak przypomniał, że Rada opracowała Raport o odbiurokratyzowaniu procesu kształcenia, w którym wskazała źródła biurokracji.

Zadaniem zespołu będzie wskazanie konkretnych przepisów które trzeba zmienić aby tę biurokrację ograniczyć. Zaproponował skład zespołu i wyraziła nadzieję, że prace będą podjęte jeszcze w grudniu.

VI. Sprawa zgłoszenia przez RGNiSW kandydatów na członków Polskiej Komisji Akredytacyjnej.

Prof. J. Woźnicki poinformował, że w związku z przedłużeniem przez MNiSW terminu zgłaszania kandydatów na członków PKA, została na podstawie zgłoszeń, przygotowana lista zawierająca nazwiska 15 kandydatów Rady. Profesor odczytał nazwiska, która Rada zaakceptowała. Ustalono, że lista zostanie przekazana MNiSW przy piśmie Przewodniczącego Rady.

VII. Zaopiniowanie projektów aktów prawnych

- Poselski projekt ustawy o Instytucie Zachodnim im. Zygmunta Wojciechowskiego

Przewodniczący Komisji Ekonomiczno-Prawnej RG, prof. J. Szambelańczyk, przedstawił projekt uchwały, w której Rada zgłasza uwagi do projektu ustawy o Instytucie Zachodnim im. Zygmunta Wojciechowskiego.

Rada przyjęła uchwałę jednogłośnie. Uchwała nr 250/2015 RG stanowi załącznik do protokołu.

- Projekt rozporządzenia zmieniającego rozporządzenie w sprawie standardów kształcenia dla kierunków studiów: lekarskiego, lekarsko-dentystycznego, farmacji, pielęgniarstwo i położnictwo

Przewodniczący Komisji Kształcenia RG, prof. E. Jezierski, przedstawił projekt uchwały, w której Rada zgłasza szereg uwag do projektu rozporządzenia.

Rada przyjęła uchwałę jednogłośnie. Uchwała nr 251/2015 RG stanowi załącznik do protokołu.

VIII. Zaopiniowanie wniosków jednostek organizacyjnych szkół wyższych o przyznanie uprawnień do nadawania stopni naukowych

Przewodniczący Komisji Uprawnień Akademickich RG, prof. J. Żmija, przedstawił propozycje opinii dotyczących wniosków jednostek organizacyjnych szkół wyższych o przyznanie uprawnień do nadawania stopni naukowych.

Rada jednomyślnie pozytywnie zaopiniowała wnioski dotyczące przyznania uprawnień do nadawania stopni:

- doktora habilitowanego nauk biologicznych w dyscyplinie ekologia Instytutowi Nauk o Środowisku Uniwersytetu Jagiellońskiego w Krakowie
- doktora habilitowanego nauk technicznych w dyscyplinie budownictwo Wydziałowi Budownictwa i Inżynierii Środowiska Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego w Warszawie
- doktora habilitowanego nauk społecznych w dyscyplinie pedagogika Wydziałowi Nauk Społecznych Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego Jana Pawła II w Lublinie

- doktora habilitowanego nauk o Ziemi w dyscyplinie geografia Wydziałowi Matematyczno-Przyrodniczemu Uniwersytetu Jana Kochanowskiego w Kielcach
- doktora nauk technicznych w dyscyplinie inżynieria środowiska Wydziałowi Przyrodniczo-Technicznemu Uniwersytetu Opolskiego
- doktora nauk rolniczych w dyscyplinie biotechnologia Wydziałowi Biotechnologii i Ogrodnictwa Uniwersytetu Rolniczego im. Hugona Kołłątaja w Krakowie
- doktora i doktora habilitowanego nauk matematycznych w dyscyplinie matematyka Wydziałowi Matematyki Politechniki Wrocławskiej

Rada zaopiniowała pozytywnie, przy 1 osobie wstrzymującej się od głosu, wniosek Narodowego Instytutu Leków w Warszawie o przyznanie uprawnienia do nadawania stopnia doktora nauk farmaceutycznych.

Rada jednomyślnie negatywnie zaopiniowała wnioski dotyczące przyznania uprawnień do nadawania stopni:

- doktora habilitowanego nauk ekonomicznych w dyscyplinie finanse Wydziałowi Zarządzania Uniwersytetu Łódzkiego
- doktora habilitowanego nauk technicznych w dyscyplinie automatyka i robotyka Wydziałowi Mechatroniki Politechniki Warszawskiej
- doktora habilitowanego sztuk muzycznych w dyscyplinie dyrygentura Wydziałowi Dyrygentury, Jazzu i Edukacji Muzycznej Akademii Muzycznej im. Feliksa Nowowiejskiego w Bydgoszczy
- doktora habilitowanego nauk ekonomicznych w dyscyplinie nauki o zarządzaniu Wydziałowi Zarządzania Politechniki Warszawskiej
- doktora nauk technicznych w dyscyplinie geodezja i kartografia Wydziałowi Lotnictwa Wyższej Szkoły Oficerskiej Sił Powietrznych w Dęblinie

Rada zaopiniowała negatywnie, przy 1 osobie wstrzymującej się od głosu, wniosek Instytutu Kultury Europejskiej w Gnieźnie Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu o przyznanie uprawnienia do nadawania stopnia doktora nauk humanistycznych w dyscyplinie historia.

Uchwały nr 252/2015-265/2015 stanowią załączniki do protokołu.

IX. Stanowisko Rady w sprawie prowadzenia studiów podyplomowych pn. „Nauczanie drugiego przedmiotu – Muzyka”, „Nauczanie drugiego przedmiotu – Plastyka”, „Nauczanie drugiego przedmiotu – Technika” przez Wyższą Szkołę Edukacji Zdrowotnej i Nauk Społecznych w Łodzi

Przewodniczący Komisji Kształcenia RG, prof. E. Jezierski, przedstawił projekt stanowiska w powyższej sprawie.

Rada przyjęła stanowisko przy 1 osobie wstrzymującej się od głosu. Stanowisko nr 54/2015 stanowi załącznik do protokołu.

X. Zaopiniowanie zasad przyznawania stypendiów naukowych RG

Przewodniczący Komisji Ekonomicznej RG, prof. J. Szambelańczyk, przedstawił treść projektów stanowisk w sprawach regulaminów przyznawania stypendiów naukowych.

Rada jednogłośnie pozytywnie zaopiniowała następujące wnioski:

- Regulamin konkursu na stypendia POST-DOC finansowane przez Konsorcjum Naukowe KNOW „Zdrowe Zwierzę – Bezpieczna Żywność”
- Regulamin Funduszu Młodych Naukowców na Wydziale Chemicznym Politechniki Łódzkiej

Stanowiska nr 52/2015 oraz 53/2015 stanowią załączniki do protokołu.

XI. Sprawy różne i wolne wnioski

Prof. J. Woźnicki przypomniał, że na styczniowym posiedzeniu Rady przedstawione będzie sprawozdanie Przewodniczącego z działalności Rady w roku 2015. Sprawozdanie będzie przesłane do członków Rady 31 grudnia 2015.

XII. Przyjęcie protokołu z XVII posiedzenia plenarnego Rady Głównej Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 19 listopada 2015 r.

Rada przyjęła protokół bez uwag.

XIII. Zamknięcie posiedzenia

Przewodniczący zamknął obrady i podziękował za udział i dyskusję.

Przewodniczący
Rady Głównej Nauki i Szkolnictwa Wyższego

Prof. Jerzy Woźnicki

Załączniki:

1. Porządek obrad
2. Komunikaty
3. Uchwały : 250-265
4. Stanowiska: 52-54